

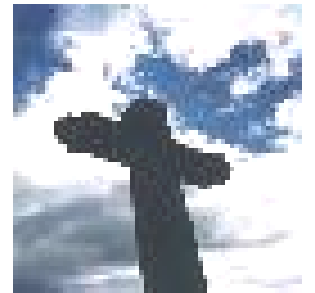
Hľadať a objaviť skrytého Boha

Človek je schopný poprieť Boha, aj keď sa ho Boh dotýka, neustále ho volá v skrytej hĺbke jeho srdca. Tento dotyk, toto volanie patrí k základnej črte človeka a odlišuje ho od zvierat, ktorého obzor sa zužuje na viditeľný svet, na zjavy jeho špecifického prostredia. Boh nepatrí k tomuto prostrediu, preto ho zvieranechápe. Boh akoby preň neexistoval.

Teda Boh sa neprejavuje zvieratám. Z toho plynie, prečo sa zvierane nezaujíma o Boha, prečo ho ani nepotvrzuje ani nepopiera. Skutočnosť, že človek potrebuje Boha, alebo že pochybuje o jeho existencii, že ho potvrzuje alebo popiera, je možné len prostredníctvom Božieho dotyku a volania. Teda z popierania Boha v našej dobe vyplýva jeho sama nelogičnosť, lebo popieranie predpokladá Boží dotyk. Avšak toto Božie volanie je tiché a dotyk jemný a tajomný. Boh sa človekovi súčasne zjavuje i skrýva. Boh sa zjavuje a preto človek ho môže nájsť. Boh sa skrýva a preto ho človek nemusí nájsť, pretože človek musí vyvinúť určité úsilie svojej slobody a lásky. Hľadanie môže stroskotať vo svete. Človek môže podľahnúť ťažkostiam a tak sa potom dostane až k popretiu Boha. Prečo sa Boh skrýva pred človekom, ak chce, aby ho človek našiel? A potom ako je to s večnosťou? Životom po smrti? Je to také záhadné. A také neskutočné. Záhadné nie je to isté čo neskutočné. Aj terajší život je záhadný, a predsa je skutočnosťou! Záhadná je činnosť srdca, oka a nadovšetko myslenia. Vie človek presne a spofahlivo ako vznikla uprostred tejto zeme ľudská myseľ, vedomie, ktoré umožňuje chápať, hovoriť, niečo prijímať, alebo odmietat? Je ťažko pochopiť život po smrti? A život pred smrťou sa dá pochopiť? Chápe človek svoje narodenie? „Čo je ťažšie“ - pýtal sa B. Pascal – „narodiť sa, alebo premeniť sa?“ A naozaj: „Čo je ťažšie, aby vzniklo to, čo nebolo, alebo aby to, čo už bolo, trvalo ďalej? Je ťažšie vstúpiť do života, alebo v ňom pokračovať? Z citovaného diela „Na ceste

do večnosti“ jasne vyplýva, že námietky proti životu po smrti sú chabé, že nimi človek iba odmieta spojenie s Bohom. Sloboda človeka nevyhnutne vyžaduje, aby sa Boh skrýval. Boh dal dar slobody človekovi so všetkými dôsledkami, čiže Boh dáva človekovi možnosť povedať „nie“. Človek pretože je slobodný, nie je len „bábkou v Božích rukách, ale určitým spôsobom dospelým pracovníkom na tej istej úrovni ako sám Boh. Z toho všetkého vyplýva, že Boh chce mať človeka slobodného až k najkrajnejším dôsledkom, vrátane možnosti odvrátenia sa od Boha, rozchodu s Ním, ba aj Jeho popretia. Tajomstvo slobody je priepasť svetla a zároveň aj temnosti. V možnosti povedať „nie“ je obsiahnutá možnosť ateizmu. Teda ateizmus ako možnosť patrí k podstate človeka. Nakoľko je človek slobodný, natoľko je možné aj spomínané odmietnutie Boha, ktoré voláme ateizmus, totiž odmietnutie, ktoré sa netýka len Boha v uznaní jeho existencie, ale také radikálne odmietnutie, že sa popiera sama existencia Boha. Aj Biblia sa zmieňuje o možnosti popierania Boha. Považuje ho však za bláznovstvo: „Blázon si v srdci hovorí: Boha niet.“ (Ž 52, 2) Nemúdry, o ktorom je reč, nie je dajakým hlupákom, ale človekom bezočivým a zlým. Z Boha si nič nerobí, nechce ho poznať, nebojí sa jeho súdu. Rozpráva a počína si, akoby Boha nebolo, akoby sám bol Bohom. Je namyslený, pohŕda pravdou a šliape po spravodlivosti. Koná tak, ako sa mu zapáči. Takýto praktický ateizmus je pochabý. Ani jeden človek totiž nemôže ujsť pred Bohom. Jemu nik neunikne. „Pane, ty ma skúmaš a ty vieš o mne všetko, ty vieš, či sedím a či stojím. Už zďaleka vnímaš moje myšlienky... Obklopuješ ma spredu i zozadu a kladieš na mňa svoju ruku... Kam môžem ujsť pred tvojím duchom a kam utiecť pred tvou tvárou?“ (Ž 139, 1 - 2. 5. 7)

*Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

R: U Pána je milosrdenstvo a hojné vykúpenie.

- 1 Z hĺbín volám k tebe, Pane; *
Pane, počuj môj hlas.
- 2 Nakloň svoj sluch *
k mojej úpenlivej prosbe.
R.
- 3 Ak si budeš, Pane,
v pamäti uchovávať
nepravosť, *
Pane, kto obstojí?
- 4 Ale ty si milostivý *
a my ti chceme
v bázni slúžiť.
R.
- 5 Spolieham sa
na teba, Pane, *
moja duša sa spolieha
na tvoje slovo;
- 6 moja duša očakáva Pána *
väčšmi ako
strážcovia dennicu.
- 7 Väčšmi ako strážcovia
dennicu *
nech očakáva Izrael Pána.
R.
- 8 Lebo u Pána je
milosrdenstvo *
a hojné vykúpenie.
- 9 On sám vykúpi Izraela *
zo všetkých
jeho nepravostí.
R.

Posledný nepriateľ viery

Vzkriesenie Lazára je posledným z troch veľkých príbehov vybraných Cirkvou už v prvých storočiach pre katechumenov počas ich prípravy na krst – a takisto aj pre pokrstených na obnovu ich krstnej viery. Každý z nich hovorí o inom stupni viery.

Samaritánka bola vyjadrením túžby človeka po prameni živej vody, ktorej naplnenie človek nachádza vo viere v Ježiša Krista ako Spasiteľa sveta. Slepý od narodenia ilustruje vieru, ktorá rastie uprostred skúšok a zároveň človeka vedie k otvorenému priznaniu sa ku Kristovi. Tento posledný evanjeliový príbeh pripravuje človeka na najťažšiu skúšku viery, ktorou je skúsenosť smrti.

Vždy, keď človek stojí tvárou v tvár smrti, či už je to smrť jeho blízkych, alebo jeho vlastná smrť, predstavuje tento okamih osobitnú skúšku viery. Vtedy si najčastejšie kladie tie najdôležitejšie otázky, pýta sa na zmysel všetkého. Neraz má problém porozumieť počínaniu Boha, ktorého by najradšej zobral na zodpovednosť za to, že môže také niečo na človeka dopustiť. Ani učenici nerozumejú Ježišovi, keď hovorí o Lazárovej smrti, dokonca aj Marta s Máriou ho privítajú s výčitkou pre jeho zdanlivú ľahostajnosť k ich odkazu o bratovej chorobe: „Keby si bol býval tu, nebol by umrel...“ A hoci Marta vyznáva vieru v Ježiša Krista, ktorý je vzkriesenie a život, jej viera sa otriasa, keď protestuje proti Ježišovej žiadosti odvaliť kameň. No Ježišove slzy bez sprievodných slov hovoria o tom, že Boh nikdy nie je ľahostajný k bolesti človeka.

Ježiš môže Lazára vzkriesiť a aj to urobí, no nie na to prišiel na svet. Vzkriesenie Lazára bolo napriek svojej výnimočnosti len návratom do pozemského života. A vieme, že ani blízka skúsenosť smrti nemusí človeka nevyhnutne priviesť bližšie k Bohu. Ježiš však prišiel dať taký život, nad ktorým smrť nebude mať moc. Ten, kto v neho uverí, bude žiť, aj keď zomrie. A nik, kto v neho verí, nezomrie naveky. Pochybnosti, ba aj krízy viery sprevádzajú človeka, keď všetko priam kričí, že smrť opäť cynicky triumfuje nad človekom. Nikdy nie je jasnejšie ako vo chvíľach smrti, že všetko naše úsilie či pachtenie nás nemôže priviesť ďalej ako po hrob. Tam sa zastavia aj naše kreditné karty, zdravotné či životné poistenie, dôchodkový program... Za hrob ide s človekom jedine viera.

Aj apoštol Pavol hovorí, že smrť bude posledný nepriateľ, ktorý bude musieť byť zničený (1 Kor 15, 26). Dovtedy bude predstavovať najťažšiu výzvu pre našu vieru. No s blížiacou sa Veľkou nocou stále silnejšie znejú Kristove slová: „Ja som vzkriesenie a život.“

Pôstne obdobie sme začali pripomenutím, že sme prach a na prach sa obrátíme. V jeho závere však ohlasujeme nový život, ktorý smrť definitívne porazí. Veríme tomu?

JÁN VIGLAŠ

Pozor !!! Kvôli svedeniu v Šenkviaciach sv.omša bude v sobotu o 7,00 h.

Na Kvetnú nedeľu 17. apríla 2011 sa pri svätej omši o 10:00 h. uskutoční slávnostná procesia, ktorú začneme posvätením ratolesti na farskom dvore.

Do procesie pozývame všetkých, ale najmä deti!

Pri svätej omši o 8,00 h. sa uskutoční slávnostný vstup, pri ktorom taktiež posvätime ratolesti. Ratolesti si prineste so sebou. Tento deň je 26. medzinárodným dňom mládeže.

V pondelok 18. apríla 2011 od 10,00 h. budeme svedovať starých a chorých, ktorých je potrebné nahlásiť v sakristii.

Pod' za mnou !

Ježišova výzva k nasledovaniu až na smrť neznela ľacno: „Keď si bol mladší, sám si sa opásal a chodil si, kade si chcel. Ale keď zostarneš, vystrieš ruky, iný ťa opáše a povedie, kam nechceš... Pod' za mnou“ (Jn 21, 18-19). Napriek tomu si myslím, že pre Petra bola predzvesť utrpenia nakoniec úplne prekrytá Ježišovým „Pod' za mnou“. V Ježišových slovách, v znova prejavenej dôvere, vlastne zaznela jeho plná rehabilitácia. Nielenže mu je odpustené, ale smie z novej platformy, s odpustením, s novým poznaním seba samého a s novou milosťou pokračovať ďalej. Smie ďalej naplniť poslanie, ktoré mu Pán kedysi zveril.

Nasledovať Pána je milosť, a to aj za cenu utrpenia. Teraz už Peter rozumie. Najväčšou odmenou pre neho je, že smie kráčať v šľapajach toho, ktorý dal za neho život a ktorého si zamiloval. Neskôr sám píše na povzbudenie novo obrátených: „Ved' na to ste povolani; lebo aj Kristus trpel za vás a zanechal vám príklad, aby ste kráčali v jeho šľapajach“ (1 Pt 2, 21).

Vojtěch Kodet „Učenie“

Sväté omše v týždni po 5. pôstnej nedeli - (A)

11.IV. pondelok po 1.nedeli umučenia Pána *«Missa tridentina»*

18.00 Za Ľ Františka a Máriu Podolských

12.IV. utorok

18.00 Na poďakovanie Božskému Srdcu Ježišovmu a Panne Márii za dožitých 85 rokov života a prosba o Božiu pomoc

13.IV. streda

18.00 Za Ľ Fridricha a Máriu Bilčíkových

14.IV štvrtok

18.00 Za Ľ Štefana Kordoša, zaťa Jozefa a rodičov

15.IV. piatok

Deň pokánia, úplné zdržiavanie sa mäsitého pokrmu !!!

17.15 Krížová cesta

18.00 Za Ľ Rudolfa Jurčoviča

16.IV. sobota

07.00 Na úmysel

Upratovanie kostola č.d. 285 - 324

17.IV. Kvetná nedeľa – Nedeľa utrpenia Pána

08.00 Za Ľ Jaroslava Tibenského a rodičov

Lektori: Jelínek, Hrdlovičová

10.00 Za farníkov

Lektori: Bublavý, Hrdlovič

14.30 Krížová cesta

Liturgický kalendár

11.IV. pondelok sv.Stanislav, biskup, mučeník

12.IV. utorok sv.Július I., pápež

13.IV. streda sv.Martin I., pápež a mučeník

14.IV. štvrtok sv.Lidvina, panňa

15.IV. piatok sv.Teodor, mučeník

16.IV. sobota sv.Galina, mučenica

Slovo na dnes

Len Kristus platí pred Bohom poctivou menou. Naša minca sa len jeho minci podobá, ale často je falošná. Falošný peniaz môže byť aj krajší než pravý, ktorý je ošúchaný a zodratý, ale to na veci nič nemení. V tomto chudobnom svete, kde sú devalvované všetky meny, tá naša sa tej pravde aspoň podobá. Takí sme chudobní. Ak ukážeme svetu tvár, ktorú hľadá, až bude Kristus všetko vo všetkom, čo robíme, svet si od radosti a od šťastia vydýchne. To je to, čo tak bolestne a márne všade hľadá.

Profesionalizmus a rutina je smrť liturgie. Boh v tom nemá záľúbenie. Je to pre nás neľahká úloha. Robiť svoju službu každý deň presvedčivejšie, krajšie, precítene. Je správny ten presun ťažiska našej lásky na človeka. Veľkí kňazi a svätci minulosti plakali, keď rozjímali o umučení nášho Pána. Mne je ľúto ľudí. Až na zadusenie ľúto, keď vidím, že idú zlou cestou a neviem ich vrátiť.

V živote si na nič viacej nemôžem trúfať, než byť robotníkom tejto Cirkvi a spoločnosti. Ponechajte mi aspoň moju hrdosť, sebavedomie, že mojimi rukami, hlavou, srdcom sa buduje lepší svet a z toho sveta si nezoberiem nič. Vďaka odmietam aj to málo, čo mi patrí, aby som si uchránil svoju slobodu.

Čo bude tvoriť históriu? Články v novinách o tom, ako sme dobre platení, o miliónoch, ktoré dávajú na opravu cirkevných pamiatok, mená biskupov, ktorí boli uznaní štátom a dosadení.

Nikto sa nedozvie o našich obetiach, ako milióny ľudí hladuje po slove, lebo nemáme tlač a nesmieme rozprávať slobodne o svojich bolestiach, o nátlaku na kňazov, o tichých vyšetrovaniach, o diskriminácii detí, čo chodia na náboženstvo a do kostola, o diskriminácii veriacich v zamestnaní. O našom strachu, o veľkom strachu, ktorý ako mora prenasleduje a tlačí ľudí vo dne v noci.

Pred poslušnosťou cirkevnej autorite dávam prednosť poslušnosti Božiemu slovu.

Nie je možné nanucovať náboženskú jednotu. Každá myšlienka nasilu vyhnaná sa v novom šate opäť vráti. Nenanucuj nič nikomu. Buď trpezlivý, presvedčaj. To je ťažšie.

Príroda sa desí vákua. Neznáša ho. Napĺňa čimkoľvek. Slabý duch obýval srdce človeka. Vyhnali ho. Dom ostal prázdny. Duch chodí, blúdi, hľadá, nájde sedem duchov horších od seba, prídu a obsadia ten dom. Stav takého človeka je horší ako na počiatku.

Moderní naši súčasníci odhodili detské predstavy o Pánu Bohu a dom ostal prázdny. Hneď sa tam nasťahovali iné božstvá: dieťa, dom, auto, chata, kariéra a potom strach.

Ak nebudete slúžiť Bohu... čertovi.

Ak nebudete Boha chváliť... preklínať.

Problém je v tom, čo treba robiť. Môžeš si zodrať ruky po lakte a nohy po kolená, ak nejdeš po správnej ceste, nič ti neosoží.

Pane, tvoja cesta nie je ľahká, ale ja po nej chcem kráčať.

Hĺbka a pravdivosť - je nebezpečie, ak každý deň opakuješ nejaký skutok, i ten najsvätejší zovšednie, staneš sa remeselný, profesionálny, automatický. Túžiť stále po Kristovi, aby bol viac vo mne, aby sa dával dušiam, aby on kraľoval, aby on viedol, aj mňa.

Žiť stále prítomnosť Božiu.

Niekedy môžem dať Pánu Bohu iba svoje hriechy, svoju slabosť a neschopnosť.

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“

Svedomie

Š: Často počujem: „každý má vlastné svedomie“, „mne svedomie nič nevyčíta“, ale tiež: „to je človek bez svedomia“.

Zdá sa mi, že mnoho ľudí sa nevie zmieriť s dvoma skutočnosťami. Z jednej strany sa máme riadiť svedomím. Podľa neho nás bude Boh súdiť. Z druhej strany - morálne zásady sú nemenné, objektívne, a teda nezávislé od toho, čo niekto považuje za dobré a zlé. Naozaj neviem, či mám povinnosť a dokonca právo naprávať názory niekoho, napr. keď sa hovorí, o práve na opätovné manželstvo, o výnimkách na ochranu života nenarodených, keď niekto uvažuje, že má právo neplatiť dane, klamať v istých situáciách. Neviem, a to ma trápi.

JS: Každý človek vo svojom srdci objavuje hlas, ktorý mu hovorí, čo je dobré a čo zlé, a volá ku konaniu dobra a k vyhýbaniu sa zlu. Je to svedomie, svätostánok, v ktorom sa človek stretáva s Bohom.

Svedomie však nevytvára morálne zásady, ale ich vzťahuje na konkrétne činy.

Svedomie je ohrozené znetvorením, dokonca deformáciou, a preto ho treba neustále formovať. Svedomie môže byť pokrivené zákonom, ktorý ospravedľňuje zlo, módou, zlým príkladom okolia, vlastnými často sa opakujúcimi hriechmi. Môže sa stať, že svedomie určitého človeka nie je bez chýb, ale on si to neuvedomuje. Príčina je často v tom, že tento človek nedbá o formovanie svedomia. Svedomie formujeme čítaním Svätého písma, modlitbou, svedou, poslušnosťou voči Učiteľskému úradu Cirkvi, spolupatričnosťou k cirkevným spoločenstvám.

Bože, ktorý prenikáš srdcia a rozum, osvecuješ svedomie Duchom Svätým (por. Rim 9,1) a túžiš po tom, aby bolo čisté, ukazujúce pravdu (por. 2Kor4,3), formuj, posilňuj a očisťuj moje svedomie. Nedovoľ, aby som si bral vzor z tohto sveta, ale mi pomáhaj, aby som spoznával tvoju vôľu (por. Rim 12,2). Volám so žalmistom: „Očisti ma od chýb, ktoré si neuvedomujem. (Ž 19,13)

Prosím, daj mi pokoru a odvahu, aby som vedel pomôcť bližným, zvlášť príbuzným a priateľom, pri formovaní svedomia podľa tvojej vôle. Mária, nech tvoje Nepoškrvené srdce učiní naše srdcia čisté, citlivé, pokorne hľadajúce chválu Boha a duchovné dobro ľudí.

Ján+ Szkodoň „Modlitba znechuteného“

Hosanna a ukrižuj

V našej modernej spoločnosti do popredia vystupuje stále silnejšie, stále viac politika.

Už pred dvesto rokmi nepokojný nemecký filozof Nietzsche povedal, že politika sa stáva všetkým. Stala sa tým najuniverzálnejším horizontom. Začína nahrádzať nielen filozofiu, ale i náboženstvo. Súvisí to predovšetkým s tým, že moderný človek chce byť vo svojom živote aktívny, chce svoj život tvoriť. Učí sa nielen myslieť, ale aj konať univerzálne. Začína vnímať jednotu celej ľudskej spoločnosti a seba. Nazhromaždil už dostatok poznania i prostriedkov na to, aby začal tvoriť svoje vlastné dejiny.

Aj Ježiš Kristus na vrchole svojho života musel odísť z vidieka, kde sa narodil, kde vyrástol. Vedel, že jeho slovo musí zaznieť v Jeruzaleme, v centre vtedajšej židovskej spoločnosti. To centrum už bolo dosť silné a vplyvné, aby sa jeho hlas postupne rozšíril do celého sveta.

Rím, Vatikán sú jedným z duchovných centier dnešného sveta.

Na Kvetnú nedeľu si pripomíname, ako Ježiš vstúpil do Jeruzalema s veľkou slávou. Prevolávali mu „Hosanna“ a cestu mu stlali ratolesťami. Ľudia mu išli v ústrety s veľkými očakávaniami. Neskôr však nasledoval urputný zápas, konflikt, a volanie ľudí sa zmenilo na „Ukrižuj ho!“ Z veľkých očakávaní sa stalo veľmi rýchlo sklamanie... Aby sa potom, po dlhom zápase, premenilo, pretavilo do nového poznania a novej nádeje.

Ani tie najvznešenejšie predstavy o živote, o svete a spoločnosti, nedokázali prijať, uchopiť, uniesť Kristovo poslanstvo.

Obrat prežívame aj my v našej malej spoločnosti. To prvé nadšenie už vypáchlo. Teraz sme uprostred zápasu o hlbšie porozumenie, o hlbšie poznanie, o väčšiu nádej. A inak to nebude môcť byť ani vo veľkom svete.

Kresťanstvo verí, že človek sa stane človekom, že človek sa stretne s Bohom, tak ako Kristus, len sa nesmie zľaknúť.

Ján Suchán „Radosť a bolesť“

Lectio divina Život vzkriesenia

Jn 11,3-7.17.20-27.33-45*

³Lazárove sestry teda poslali Ježišovi odkaz: Pane, ten, ktorého máš rád, je chorý. ⁴Keď to Ježiš počul, povedal: Táto choroba nie je na smrť, ale na Božiu slávu, aby ňou bol oslávený Boží Syn. ⁵Ježiš mal rád Martu, jej sestru i Lazára. ⁶Keď teda počul, že Lazár je chorý, zostal na mieste, kde bol, ešte dva dni. ⁷Potom povedal učeníkom: Poďme znova do Judska!

¹⁷Keď ta Ježiš prišiel, dozvedel sa, že Lazár je už štvrtý deň v hrobe.

²⁰Keď Marta počula, že prichádza Ježiš, vyšla mu naproti. Mária však ostala doma. ²¹Marta povedala Ježišovi: Pane, keby si tu bol býval, nebol by mi brat zomrel. ²²Ale aj teraz viem, že o čokoľvek by si prosil Boha, Boh ti to dá. ²³Ježiš jej

povedal: Tvoj brat vstane z mŕtvych! ²⁴Marta mu povedala: Viem, že vstane pri vzkriesení v posledný deň. ²⁵Povedal jej Ježiš: Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie. ²⁶Nik neumrie naveky, kto žije a verí vo mňa. Veríš tomu? ²⁷Povedala mu: Áno, Pane, ja som uverila, že ty si Kristus, Boží Syn, ktorý mal prísť na svet.

³³Keď Ježiš videl, že plače a že plačú aj Židia, ktorí prišli s ňou, zachvel sa v duchu a vzrušený ³⁴sa pýtal: Kde ste ho položili? Povedali mu: Pane, pod sa pozrieť! ³⁵Ježiš zaplakal. ³⁶Tu povedali Židia: Hľa, ako ho mal rád! ³⁷Niektorí z nich však hovorili: Vari ten, čo otvoril oči slepému, nemohol zabrániť Lazárovej smrti?

³⁸Ježiš sa znova rozochvel a pristúpil k hrobu. Bola to jaskyňa uzavretá kameňom. ³⁹Ježiš povedal: Odvalte kameň! Marta, sestra mŕtveho, mu povedala: Pane, už páchne, veď je už štyri dni mŕtvy! ⁴⁰Ježiš jej odpovedal: Nepovedal som ti, že ak uveríš, uvidíš Božiu slávu?

⁴¹Odvalili teda kameň. Ježiš pozdvihol oči k nebu a povedal: Otče, ďakujem ti, že si ma vypočul. ⁴²Ja som vedel, že ma vždy vypočuješ, ale pre zástup, ktorý tu stojí, som to povedal, aby uverili, že si ma ty poslal. ⁴³Keď to povedal, zvolal silným hlasom: Lazár, pod' von! ⁴⁴A mŕtvy vyšiel. Nohy a ruky mal ovinuté plátnom a jeho tvár bola obviazaná šatkou. Ježiš im povedal: Rozviažte ho a nechajte ho odísť!

⁴⁵Vtedy mnohí zo Židov, ktorí prišli k Márii a videli, čo urobil, uverili v neho.

*Toto je skrátená forma dnešného čítania. Celý text je Jn 11.1-45.

Ďalšie čítania: Ez 37.12-14; Ž 130; Rim 8,8-11

ČÍTANIE:

Mária a Marta sú Ježišove blízke priateľky, a tak sú zarazené, že Ježiš prichádza neskoro, až po smrti ich brata. Ježiš si je od začiatku vedomý, že jeho Otec má plán plný slávy (v. 4), ale to mu nebráni súcitiť s nimi v ich žiali (vv. 33-35).

Ježiš vyhlasuje: „Ja som vzkriesenie a život“, a sľubuje, že tí, čo v neho veria, nikdy nezomrú (vv. 25-26). Marta vyznáva svoju vieru, že Ježiš je ten prisľúbený Mesiáš.

Ježiš vzkriesi Lazára z mŕtvych, aby ľudia uverili, že je Boží Syn. Veľa ich aj verí, ale pre náboženských vodcov teraz predstavuje takú veľkú hrozbu, že kujú plány, ako ho zabiť (v. 53).

MEDITÁCIA:

Ktoré veci vás v tomto príbehu najviac zasahujú?

Čo zjavuje tento zázrak o Ježišovej autorite?

„Ja som vzkriesenie a život“. Čo toto vyjadrenie znamená pre vás? Čo si myslíte o večnom živote?

MODLITBA:

Odpovedajte Bohu v modlitbe. Predneste mu svoje nádeje a strachy a ďakujte mu za jeho milujúcu starostlivosť.

KONTEMPLÁCIA

Prečítajte si Rim 8, 8-11 a dovoľte týmto veršom, aby posilnili vašu vieru a dôveru v Božie prisľuby.

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku